

2016. december 1., csütörtök

P8_TA(2016)0478

A tengeri olaj- és gázipari tevékenységekre vonatkozó felelősség, kártérítés és pénzügyi biztosítékok**Az Európai Parlament 2016. december 1-jei állásfoglalása a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekre vonatkozó felelősségről, kártérítésről és pénzügyi biztosítékokról (2015/2352(INI))**

(2018/C 224/25)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett, a 2013/30/EU irányelv 39. cikke szerinti, a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekre vonatkozó felelősségről, kártérítésről és pénzügyi biztosítékokról szóló bizottsági közleményére (COM(2015)0422),
- tekintettel a Bizottság e témában tett jelentését kísérő, „A tengeri balesetekkel kapcsolatos felelősség, kártérítés és pénzügyi biztosítékok az Európai Gazdasági Térségben” című bizottsági munkadokumentumra (SWD(2015)0167),
- tekintettel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról és a 2004/35/EK irányelv módosításáról szóló, 2013. június 12-i 2013/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾ (tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv),
- tekintettel a tengeri olaj- és gáziparban végzett kutatási, feltérési és termelési tevékenységek biztonságáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatot kísérő hatásvizsgálatra (SEC(2011)1293),
- tekintettel a környezet büntetőjog általi védelméről szóló, 2008. november 19-i 2008/99/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽²⁾,
- tekintettel a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanács irányelvre ⁽³⁾ (környezeti felelősségről szóló irányelv),
- tekintettel a tengeri olaj- vagy gázipari balesetekből eredő kárigényekkel kapcsolatos nemzetközi és regionális vívmányokra, különösen az olajszennyezéssel okozott károkkal kapcsolatos polgári jogi felelősségről szóló, 1992. november 27-i nemzetközi egyezményre (polgári jogi felelősségről szóló egyezmény), az olajszennyezéssel okozott károk megtérítésére létesítendő nemzetközi alap létrehozásáról szóló, 1992. november 27-i nemzetközi egyezményre (nemzetközi alapról szóló egyezmény), a bunkerolaj-szennyezéssel okozott károkkal kapcsolatos polgári jogi felelősségről szóló, 2001. március 23-i nemzetközi egyezményre (bunkerolaj-szennyezésről szóló egyezmény), a Dánia, Finnország, Norvégia és Svédország közötti északi környezetvédelmi egyezményre, valamint a Földközi-tenger tengeri környezetének és partvidékének szennyezés elleni védelméről szóló barcelonai egyezményhez csatolt, tengeri kitermelésről szóló jegyzőkönyvre (tengeri kitermelésről szóló jegyzőkönyv),
- tekintettel az Európai Unió Bíróságának 2005. szeptember 13-án hozott ítéletére ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 83. cikkének (2) bekezdésére,

⁽¹⁾ HL L 178., 2013.6.28., 66. o.⁽²⁾ HL L 328., 2008.12.6., 28. o.⁽³⁾ HL L 143., 2004.4.30., 56. o.⁽⁴⁾ C-176/03. sz., Bizottság kontra a Tanács ítélet, ECLI:EU:C:2005:542.

2016. december 1., csütörtök

- tekintettel a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽¹⁾ (átdolgozott Brüsszel I. rendelet),
 - tekintettel a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló egyezményre ⁽²⁾ (a 2007. évi Luganói Egyezmény),
 - tekintettel a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽³⁾ (Róma II. rendelet),
 - tekintettel a BIO by Deloitte tanácsadó cég által a Bizottság számára készített, „Civil liability, financial security and compensation claims for offshore oil and gas activities in the European Economic Area” („A tengeri olaj- és gázipari tevékenységekkel kapcsolatos polgári jogi felelősség, pénzügyi biztosítékok és kártérítési igények az Európai Gazdasági Térségben”) című, végleges jelentésre ⁽⁴⁾,
 - tekintettel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonsági kihívásainak kezeléséről szóló, 2011. szeptember 13-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
 - tekintettel a Mexikói-öbölben 2010 áprilisában történt Deepwater Horizon balesetre,
 - tekintettel a Castor projekttel összefüggő, Tarragona és Castellón partjainál Spanyolországban történt eseményekre, köztük a több ezer európai állampolgárt érintető, több mint 500 regisztrált földrengésre;
 - tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére,
 - tekintettel a Jogi Bizottság jelentésére, valamint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményére (A8-0308/2016),
- A. mivel az EUMSZ 194. cikke kifejezetten fenntartja a tagállamok jogát az energiaforrásaik kiaknázására vonatkozó feltételek meghatározására, a szolidaritás és a környezetvédelem tiszteletben tartása mellett;
- B. mivel a saját területén található kőolaj- és földgázkészletek jelentős mértékben hozzájárulhatnak Európa jelenlegi energiaigényének kielégítéséhez, és különösen fontosak az energiabiztonság és az energiaforrások sokszínűsége szempontjából;
- C. mivel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek egyre szélsőségesebb körülmények között folynak, és a tengeri és parti területek környezetére és gazdaságára nézve jelentős és pusztító következményekkel járhatnak;
- D. mivel ugyan az északi-tengeri olaj- és gáztermelés az elmúlt években visszaesett, valószínű, hogy a jövőben megnő a tengeri létesítmények száma Európában, különösen a Földközi-tengeren és a Fekete-tengeren;
- E. mivel a tengeri olaj- és földgázfúrótornyok által okozott baleseteknek határokon átnyúló káros következményei vannak, ezért szükséges és arányos az ilyen balesetek megelőzésére és hatásainak enyhítésére és leküzdésének megkísérlésére irányuló uniós fellépés;
- F. mivel fontos megemlékezni annak a 167 olajipari munkásnak a tragikus haláláról, akik a Piper Alpha katasztrófában veszítették életüket Aberdeen (Skócia) partjának közelében 1988. július 6-án;

⁽¹⁾ HL L 351., 2012.12.20., 1. o.

⁽²⁾ HL L 339., 2007.12.21., 3. o.

⁽³⁾ HL L 199., 2007.7.31., 40. o.

⁽⁴⁾ BIO by Deloitte (2014), Civil liability, financial security and compensation claims for offshore oil and gas activities in the European Economic Area (A tengeri olaj- és gázipari tevékenységekkel kapcsolatos polgári jogi felelősség, pénzügyi biztosítékok és kártérítési igények az Európai Gazdasági Térségben), végleges jelentés az Európai Bizottság Energiaügyi Főigazgatósága számára.

⁽⁵⁾ HL C 51. E, 2013.2.22., 43. o.

2016. december 1., csütörtök

- G. mivel számos tanulmány, beleértve az Európai Parlament Kutatószolgálatáé és a Közös Kutatóközpont által készítetteket, ezres nagyságrendűre (1990 és 2007 között konkrétan 9 700-ra) becsli az uniós olaj- és gáziparban történt balesetek számát; továbbá mivel ezen balesetek összesített hatása, beleértve a kisebb léptékűeket is, súlyos és tartós következményekkel jár a tengeri környezetre nézve, és ezt tekintetbe kell venni az irányelv kidolgozásakor;
- H. mivel az EUMSZ 191. cikkével összhangban e területen minden uniós fellépésnek a magas szintű védelemre kell irányulnia, többek között az elővigyázatosság, a megelőzés, a „szennyező fizet” és a fenntarthatóság elvei alapján;
- I. mivel az EU-ban 1988 óta nem történt súlyos tengeri baleset, és mivel az EU olaj- és gáztermelésének 73 %-a az északi-tengeri tagállamokból származik, amelyek elismerten a világ legjobban teljesítő tengeri biztonsági rendszereivel rendelkeznek; mivel fontos hangsúlyozni, hogy az Uniónak megközelítőleg 68 000 kilométernyi tengerpartja van és a tengeri létesítmények száma valószínűleg emelkedni fog a jövőben, különösen a Földközi-tenger és a Fekete-tenger térségében, igen sürgős a 2013/30/EU irányelv teljes körű végrehajtása és alkalmazása, valamint annak biztosítása, hogy megfelelő jogi keret szabályozzon minden tengeri olaj- vagy gázipari tevékenységet, mielőtt súlyos baleset következne be; mivel az EUMSZ 191. cikkének megfelelően az uniós környezetvédelmi politikának az elővigyázatosság és a megelőzés elvén kell alapulnia;
- J. mivel a felelősségi rendszerek képezik a „szennyező fizet” elv alkalmazásának legfőbb eszközét azáltal, hogy biztosítják a vállalkozások felelősségre vonását a gazdasági tevékenységük során okozott károkért, valamint az ilyen károk minimalizálására irányuló elővigyázatossági intézkedések elfogadására, és ilyen gyakorlatok kialakítására és lépések megtételére ösztönzik őket;
- K. mivel bár a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv rögzíti, hogy a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek engedélyesei objektív felelősséggel tartoznak a működésükből eredő bármely környezeti kár megelőzéséért és felszámolásáért (a 7. cikk a 38. cikkkel összefüggésben értelmezve – amely kiterjeszti a környezeti felelősségről szóló irányelv hatályát a tagállamok kontinentális talapzataira), ennek révén nem sikerült létrehozni egy átfogó uniós felelősségi keretet;
- L. mivel kiemelkedően fontos, hogy a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek által a károsultaknak, valamint az állatoknak és a környezetnek okozott károk megtérítésére hatékony és megfelelő kártérítési mechanizmusok, továbbá azonnali és megfelelő igénykezései mechanizmusok álljanak rendelkezésre, valamint hogy megfelelő lehetőségek álljanak rendelkezésre a fő ökoszisztémák helyreállítására;
- M. mivel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv nem rendelkezett a tengeri balesetekből eredő károk polgári jogi szabályainak harmonizálásáról, és a meglévő nemzetközi jogi keretek pedig megnehezítik a polgári jogi kártérítési követelések határokon átnyúló sikeres érvényesítését;
- N. mivel a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv meghatározza az engedélyezés előfeltételeit, amelyek célja biztosítani, hogy az engedélyesek soha ne legyenek olyan helyzetben, hogy műszakilag vagy pénzügyileg nem képesek kezelni tengeri tevékenységeik következményeit, továbbá előírja a tagállamok számára, hogy olyan eljárásokat alakítsanak ki, amelyek biztosítják a kártérítési keresetek haladéktalan és megfelelő kezelését, ideértve a határokon átnyúló események miatt fizetendő kártérítéseket is, továbbá hogy segítsék elő a fenntartható pénzügyi eszközök használatát (4. cikk);
1. üdvözli a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló 2013/30/EU irányelv elfogadását – amely kiegészíti a környezeti felelősségről szóló 2004/35/EK irányelvet és a környezeti hatásvizsgálatról szóló 2011/92/EU irányelvet –, valamint a barcelonai egyezményhez csatolt, tengeri kitermelésről szóló jegyzőkönyvnek a Tanács általi elfogadását, mint a környezet, az emberi tevékenységek és a munkavállalók biztonságának védelme érdekében tett első lépést; felhívja azokat a tagállamokat, amelyek még nem ültették át nemzeti jogukba az említett irányelveket, hogy ezt mihamarabb tegyék meg; felhívja a tagállamokat, hogy biztosítsák a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv 8. cikkében előírtak szerint az illetékes hatóságok függetlenségét, felhívja továbbá a Bizottságot, hogy értékelje a felelősségre, a kártérítésre és a pénzügyi biztosítékokra vonatkozó további harmonizált szabályok bevezetésének helyénvalóságát a határokon átnyúló következményekkel járó további balesetek megelőzése érdekében;

2016. december 1., csütörtök

2. elítéli, hogy a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv és a környezeti felelősségről szóló irányelv csak akkor minősít „súlyosnak” egy eseményt, amennyiben halálesetekkel vagy súlyos személyi sérüléssel jár, figyelmen kívül hagyva a környezetre gyakorolt hatást; hangsúlyozza, hogy valamely esemény akkor is súlyosan károsíthatja a környezetet, amennyiben nem jár halálesetekkel vagy súlyos személyi sérüléssel, mégpedig nagyságrendje miatt, vagy mert pl. védett területeket, védett fajokat vagy különösen érzékeny élőhelyeket érint;

3. hangsúlyozza, hogy a „szennyező fizet” elv tengeri olaj- és gázipari tevékenységekre való tényleges alkalmazásának nemcsak a környezeti károk megelőzésére és helyreállítására kell kiterjednie – ami a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv és a környezeti felelősségről szóló irányelv révén bizonyos mértékben jelenleg megvalósul –, hanem a hagyományos kárigények megtérítésének költségeire is, összhangban az elővigyázatosság elvével és a fenntartható fejlődés elvével; felhívja ezért a Bizottságot, hogy vizsgálja meg annak a lehetőségét, hogy a kőolajjal kapcsolatos tevékenységekről szóló norvég törvény mintájára egy jogszabályban meghatározott kompenzációs mechanizmust hoz létre a tengeri balesetekre vonatkozóan legalább azon ágazatok tekintetében, amelyek nagymértékben érintettek lehetnek, úgy mint a halászat és a part menti turizmus, valamint egyéb tengeri ágazatok; javasolja ebben az összefüggésben, hogy a vállalatok tevékenysége során bekövetkezett visszaéléseket vagy eseményeket mennyiségi és minőségi szempontból is értékeljék olyan módon, hogy az a közösséget érintő összes másodlagos hatásra is kiterjedjen; hangsúlyozza továbbá, hogy a környezeti felelősség tekintetében a környezeti felelősségről szóló irányelv átültetése és alkalmazása terén különbségek és hiányosságok tapasztalhatók, amint arra a Bizottság is rámutatott a végrehajtásról szóló második jelentésében; felhívja a Bizottságot, hogy gondoskodjon a környezeti felelősségről szóló irányelv hatékony végrehajtásáról, valamint arról, hogy a tengeri balesetek által okozott környezeti károkért való felelősség az Unió egész területén megfelelő mértékben irányadó legyen;

4. ezzel összefüggésben sajnálja, hogy a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv nem foglalkozik sem a természetes személyek, sem a jogi személyek polgári jogi – akár közvetlen, akár közvetett – károkért való felelősségével, sem a testi sérülések, sem a vagyoni károk, sem pedig a gazdasági veszteségek tekintetében;

5. sajnálja azt is, hogy a polgári jogi károkért való felelősség kezelésének módja tagállamról tagállamra jelentősen eltér; hangsúlyozza, hogy a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekkel rendelkező számos tagállamban nincsen felelősségviselés a harmadik felek balesettel okozott hagyományos károk megtérítése iránti követeléseivel kapcsolatban; a legtöbb tagállamban nem létezik rendszer a kártérítések megfizetésére, és sok tagállamban nincsen biztosíték arra, hogy az üzemeltetők vagy a felelős személyek megfelelő pénzügyi eszközökkel rendelkezzenek a követelések teljesítésére; hangsúlyozza továbbá, hogy gyakran bizonytalan, hogy a tagállamok jogrendszerei hogyan kezelnék a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekből eredően esetlegesen felmerülő sokféle polgári jogi követelést; úgy véli ezért, hogy szükség van egy európai keretre, amelynek a legfejlettebb tagállamok jogszabályain kell alapulnia, és amelynek ki kell terjednie nemcsak a testi sérülésekre és a vagyoni károkra, hanem a tisztán gazdasági veszteségekre is, továbbá hatékony kártérítési mechanizmusokat kell biztosítani a károsultak és az esetlegesen súlyosan hátrányosan érintett ágazatok (pl. a halászat és a part menti turizmus) számára; felhívja e tekintetben a Bizottságot annak értékelésére, hogy egy kollektív jogorvoslatra vonatkozó horizontális európai keret lehetséges megoldás-e, valamint hogy fordítson erre különös figyelmet a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv végrehajtásáról szóló jelentés elkészítése során;

6. e tekintetben hangsúlyozza, hogy a hagyományos károk megtérítésére és orvoslására irányuló követelések előtti további akadályt jelentenek a polgári eljárásjog elévüléssel, pénzügyi költségekkel kapcsolatos szabályai, a közérdekű kereset és a csoportos kártérítési kereset lehetőségének hiánya, valamint a bizonyítással kapcsolatos rendelkezések, amelyek tagállamonként jelentősen különböznek;

7. kiemeli, hogy a kártérítési rendszereknek alkalmasnak kell lenniük a határokon átnyúló követelések hatékony, gyors, észszerű időn belüli és a különböző EGT-országokból származó igényérvényesítők megkülönböztetéstől mentes kezelésére; javasolja, hogy ezek terjedjenek ki az összes érintett területen okozott elsődleges és másodlagos károkra is, tekintettel arra, hogy az ilyen események szélesebb területet érintenek és hosszú távú hatásuk lehet; hangsúlyozza, hogy a szomszédos, de nem EGT-tag országoknak tiszteletben kell tartaniuk a nemzetközi jogot;

8. úgy véli, hogy a tengeri balesetekkel kapcsolatos polgári felelősségre vonatkozóan szigorú szabályokat kell megállapítani annak megkönnyítése érdekében, hogy a károsultak (jogi és természetes személyek egyaránt) hozzáférjenek az igazságszolgáltatáshoz, mivel ez ösztönözheti a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek végzőit a működési kockázatok megfelelő kezelésének kialakítására; úgy véli, hogy a pénzügyi felelősség felső határértékének megállapítását el kell kerülni;

2016. december 1., csütörtök

9. felkéri a tagállamokat és a Bizottságot, hogy vegyék figyelembe a tengeri kőolaj- és földgáziparban dolgozó munkások és alkalmazottak speciális helyzetét, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra (kkv-k); rámutat arra, hogy a tengeri olaj- és gázipari balesetek különösen súlyos következményekkel járhatnak a halászati és a turisztikai ágazatokra, valamint más olyan ágazatokra, amelyek a közös tengeri környezet jó állapotára vannak utalva gazdasági tevékenységük végzéséhez, mivel ezek az ágazatok – amelyekben sok kkv működik – jelentős gazdasági veszteségeket szenvedhetnek el egy súlyos tengeri baleset esetén;

10. hangsúlyozza ezért, hogy kiemelkedően fontos a jelenlegi tagállami felelősségi rendszerek naprakésszé tétele annak biztosítása érdekében, hogy ha ezen államok vizein esemény történne, az ne érintse hátrányosan a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek jövőjét a kérdéses államban, se Unió egészében, ha olyan területen következik be, amelynek bevételei nagymértékben a turizmustól függenek; felhívja ezért a Bizottságot, hogy ismét vizsgálja meg a kárfelszámolási és kártérítési követelési rendszerekre vonatkozó közös uniós normák bevezetésének szükségességét;

11. hangsúlyozza, hogy a kutatásokkal, vizsgálatokkal, illetve a tengeri ipari létesítmények működésével összefüggő járulékos károk károsultjait szerepeltetni kell a tervezett kártérítésekre esetlegesen jogosultak között;

12. megjegyzi, hogy a Bizottság rendszeres adatgyűjtést kíván végezni az európai uniós tengeri olaj- és gázipari hatósági csoport (EUOAG) révén, a nemzeti felelősségi szabályok hatékonyságára és hatályára vonatkozó átfogóbb elemzés elvégzése érdekében;

13. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak rendszeres megfelelési ellenőrzéseket kell végeznie a nemzeti jogrendszerek és a vállalkozások tekintetében is arra vonatkozóan, hogy megfelelnek-e a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv vonatkozó felelősségi és kártérítési rendelkezéseinek, ideértve a tengeri olaj- és gázipari tevékenységet végző vállalkozások pénzügyi kimutatásainak ellenőrzését és a meg nem felelés esetén való fellépést azzal a céllal, hogy megakadályozzák a súlyos baleseteket és korlátozzák ezek emberekre és környezetre gyakorolt hatását; javasolja egy európai szintű közös mechanizmus létrehozását az események és a visszaélések kezelésére;

14. hangsúlyozza, hogy egyensúlyt kell teremteni a károsultak kárainak gyors és megfelelő megtérítése és a (kártérítéssel való visszaélés problémájaként ismert) jogtalan követelések alapján történő kifizetések megakadályozása között, a számos tengeri vállalkozás pénzügyi felelősségének szintjével kapcsolatban nagyobb biztonság és a bíróságok előtti hosszadalmas és költséges eljárások elkerülése révén;

15. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy egy tagállam sem határoz meg kifejezetten széles körű pénzügyi biztosítéki eszközöket a tengeri olaj- és gáziparban történt balesetekkel kapcsolatos hagyományos kárigények megtérítése tekintetében; hangsúlyozza ezzel összefüggésben, hogy a biztosítástól való túlzott függőség esetlegesen a pénzügyi biztosítéki eszközök zárt piacát eredményezheti, amivel együtt járhat a verseny hiánya és költségek növekedése;

16. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy a legköltségesebb tengeri balesetek kártérítési igényeinek fedezésére előirányzott pénzügyi biztosítékok az Unióban nem váltak bevett gyakorlattá; megjegyzi, hogy ennek egyik oka talán az, hogy a kártérítési felelősség mértéke egyes tagállamokban nem tesz szükségessé ilyen jellegű pénzügyi eszközöket;

17. felhívja a tagállamokat, hogy szolgáljanak részletes adatokkal a pénzügyi eszközök igénybevételéről és a tengeri balesetek – a legköltségesebbeket is beleértve – megfelelő fedezetéről;

18. úgy véli, hogy a bizonyított felelősség minden esetét nyilvánosságra kell hozni, az alkalmazott büntetésekkel együtt, hogy mindenki számára átlátható legyen a környezeti károk valódi költsége;

19. sürgeti a Bizottságot, hogy ösztönözze a tagállamokat a tengeri olaj- és gázipari általános vagy szállítási tevékenység során történt balesetekkel kapcsolatos hagyományos kártérítési követelésekre vonatkozó pénzügyi biztosítéki eszközök kialakítására, a fizetésektelenség esetére is kiterjedően; úgy véli, hogy ez korlátozhatná a gazdasági szereplők véletlen szennyezések miatti felelősségének áthárítását az államra, amely a jelenlegi szabályok meghagyása esetén a kártérítés költségeit viselni lenne köteles; úgy véli ebben az összefüggésben, hogy értékelni lehetne egy, a tengeri kitermelési ágazat által befizetett díjakon alapuló uniós alap létrehozásának lehetőségét;

2016. december 1., csütörtök

20. úgy véli, elemezni kell, hogy a büntetőjogi felelősség uniós szintű bevezetése a polgári jogi szankciók mellett milyen mértékű további visszatartó erőt fog képezni, ami javítani fogja a környezet védelmét és a biztonsági előírások betartását; üdvözli ezért a környezet büntetőjog általi védelméről szóló 2008/99/EK irányelv uniós bevezetését, amely harmonizálja a büntetőjogi szankciókat az uniós környezeti jogszabályok megsértésének bizonyos eseteiben; sajnálja azonban, hogy a környezet büntetőjog általi védelméről szóló irányelv hatálya nem terjed ki a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelvben foglalt valamennyi tevékenységre; sajnálattal állapítja meg, hogy a tengeri biztonság megsértésével kapcsolatos bűncselekmények és minimumszankcióik meghatározásai az Unióban nincsenek harmonizálva; felhívja a Bizottságot, hogy időben, legkésőbb 2019. július 19-ig a környezet büntetőjog általi védelméről szóló irányelv hatályát terjessze ki a súlyos olajszennyezési balesetekre, és nyújtsa be a Parlament számára a tengeri olaj- és gázipari tevékenységek biztonságáról szóló irányelv első végrehajtási jelentését;

21. felhívja a Bizottságot, hogy készítse el az annak értékeléséhez szükséges tanulmányokat, hogy az egyes tagállamok és azok partvidékei milyen gazdasági kockázatoknak vannak esetlegesen kitéve, figyelembe véve az adott térségek gazdasági és ágazati berendezkedését, a tengeri olaj- és gázipari tevékenységeinek intenzitását, a körülményeket, amelyek között ezek a tevékenységek folynak, az éghajlati tényezőket, így a tengeri áramlatokat és szeleket, valamint az alkalmazott környezeti normákat; javasolja ezért a működés beszüntetése esetére védelmi mechanizmusok és biztonsági zónák bevezetését, és üdvözli, hogy az iparág négy olajfogó kupolát épített, amelyek csökkenthetik az olajszennyezést baleset bekövetkezése esetén;

22. célzott északi-sarkvidéki környezeti hatásvizsgálatot sürget a Északi-sarkvidéken folytatott minden tevékenység esetében, mivel itt az ökoszisztémák különösen sérülékenyek, és szoros kapcsolatban állnak a globális bioszférával;

23. kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fontolják meg olyan további intézkedések bevezetésének lehetőségét, amelyek hatékony védelmet biztosítanak a tengeri olaj- és gázipari tevékenységekkel kapcsolatban, mielőtt súlyos baleset következne be;

24. kéri ezzel összefüggésben a Bizottságot és a tagállamokat, hogy folytassák egy nemzetközi megoldás lehetőségének vizsgálatát, figyelemmel arra, hogy az Unióban működő olaj- és gáztársaságok közül sokan világszerte tevékenykednek, és hogy egy globális megoldás globális szinten biztosítaná az egyenlő versenyfeltételeket az EU határain kívül tevékenykedő kitermelő vállalatok fölötti ellenőrzés megerősítése révén; felszólítja a tagállamokat, hogy 2015 decemberéig erősítsék meg az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodást;

25. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.
